

สี่พันตร

บทที่ 24

ทิพย์ขยับกาย มีนงปวดในศีรษะจนต้องครางออกมา ชายหนุ่มมองเธอจากกระจกมองหลัง รถยนต์ยังคงแล่นเรื่อยเมื่อเธอพุงกายขึ้นมานั่ง มองด้านหลังเฉยๆ ของคนขับรถอย่างงุนงง

เส้นผมสลวยถูกรวบเรียบร้อย ส่วนของใบหน้า นอกจากดวงตาคมภายใต้คิ้วเข้มรูปสวยที่มองออกมาจากกระจกแล้ว แก้มและคางที่ได้รูป ถูกปกคลุมอยู่ด้วยไรหนวดเครารกครึ้ม

เธอใจหายวาบ “ผู้กองภักดี นี่มันอะไรกัน”

น้ำเสียงตอบเยาะหยัน “ผมต่างหาก ต้องถามว่ามันอะไรกันอยู่ๆ คุณก็หายตัวไปทำให้ต้องตามหากันจนวนวายไปหมด พี่ชายคุณถึงกับพังประตูห้องพักโรงแรมจนถูกเจ้าหน้าที่คุมตัวไปสอบสวน”

“ชะ...” ทิพย์หยุดคำเรียก ชลัมภูไว้ทัน “พี่ชายถูกคุมตัวไว้หรือ แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน เป็นอย่างไรบ้าง”

อีกฝ่ายหัวเราะอยู่ในลำคอ “ช่างเป็นพี่น้องที่รักห่วงใยกันจริงๆ น่าแปลกที่เวลาอยู่ด้วยกันกลับแทบไม่ยอมพูดจากันเลย”

ทิพย์อึ้งวูบ “พี่ชายของฉันเป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่รู้สิ ผมออกจากโรงแรมก่อน ผมตามกวินมาจนพบคุณ”

“ผู้กองกวิน...” เธอพึมพำไล่เสียงความทรงจำ ยกมือลูบหน้าด้วยความมีนง “...คุณวันดีหน้าตาดีนมากกระซิบบอก ว่าฉันมีปัญหาเรื่องเข้าเมืองและเป็นเรื่องร้ายแรงเร่งด่วน คุณหญิงจึงสั่งให้ผู้กองกวินมาพาไปพบเจ้าหน้าที่ โดยท่านนายพลจะตามมาเคลียร์ปัญหาให้... แต่... พอขึ้นรถแล้วฉันก็ทำอะไรไม่ได้อีก....”

“ทำไมคุณไม่ตามพี่ชายหรือว่าลอร์ชก่อน”

“คุณวันดีพูดว่าพี่ชายมีปัญหาเดียวกันจึงลวงหน้าไปก่อนแล้ว”

“คุณคิดว่า ซาญ จะทิ้งห่างคุณโดยไม่บอกกล่าวหรือ”

เธอนิ่ง นิ่งซึ ทำไม่เธอไม่เฉลียวใจซื่อนั้น

“คุณโดนโปะยา...”

“อะไรนะ...! ผู้กองกวินจะกล้ออย่างนั้นเชียวหรือ”

“ผมแย้งตัวคุณมาจากเบาะรถของกวินในตึกใหญ่ เขาอุ้มคุณกลับลงมาจากห้องหนึ่งในอาคารและกำลังจะพาไปไหนต่อก็ไม่รู้”

“จริงหรือ...! จะเป็นไปได้ยังไง แล้วคุณถามเขาหรือเปล่าว่าอะไรเป็นอะไร”

อีกฝ่ายหัวเราะ “ไม่มีเวลาได้ถามหรอก ก็ผมใช้กำลังแย่งตัวคุณมา ไม่ได้ขอมาคีๆ นี่นา”

“ใช้กำลัง...! คุณทำอะไรกวิน...!”

“ยังเป็นห่วงกวินอีกหรือ” น้ำเสียงถามเยาะหยัน

ทิพย์ขឹងใจ คุณหญิงเจ็ด คุณวันดีและร้อยเอกกวินคิดร้ายจริงหรือ คุณหญิงเจ็ดพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ว่ามาดูแลนาฏศิลป์เพราะคำขอร้องของท่านนายพลผู้เป็นสามี กวินนั้นถึงจะรักกริม แต่เขาก็หยอกเย้าเกี้ยวพาสาวๆ อย่างสนุกสนานมากกว่าจะถือเป็นจริงจังไม่เคยทำให้ทิพย์ต้องอึดอัดใจเหมือนผู้กองหนุ่มจากหัดดินคนนี้เลย

“แล้วกลืนเหล้ามาอยู่กับตัวคุณได้อย่างไร”

“ฉันไม่รู้ ฉันปวดหัว แล้วก็มึนๆ”

อีกฝ่ายนารถเข้าจอดที่หน้าห้องน้ำสาธารณะของปั๊มน้ำมันแห่งแรกที่เห็น ร่างสูงที่หนาแน่นก้าวลงมาเปิดประตูรถให้

“ไปล้างหน้า ล้างกลืนเหล้าออกก่อน ไม่อย่างนั้นคืนนี้คุณโดนครุพรเล่นงานจนไม่ได้นอนแน่ๆ”

ทิพย์ค่อยๆ ประคองตัวออกมายืน พอขยับก้าวแรกก็ชวดเซอีกฝ่ายเข้าประคองไว้ ไกล่จนใบหน้าแทบจะแนบชิด

“ไหวไหม”

“ไหวสิ” เธอกระแทกเสียงดูๆ ยันร่างออกห่างจากอีกฝ่าย แข็งใจพาตัวเดินเข้าห้องน้ำจนได้

เธอรู้สึกสบายขึ้นเมื่อกลับออกมา คนรียังมีสีหน้าเคร่งขรึม เปิดประตูให้เธอก้าวขึ้นนั่งที่เดิม ไม่วายก้มลงมาทำเสียงสุดท้ายใจลึกๆ

“ทำอะไรนี่..!” เธอโวยวายโกรธๆ

“แค่ให้แน่ใจว่าไม่มีกลิ่นเหล้าหลงเหลืออยู่เท่านั้นเอง ไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย” เสียงเขาอ่อน

ทิพย์มองตามร่างที่เดินผ่านหน้ารถไปเปิดประตูขึ้นนั่งที่คนขับ รู้สึกถึงความรู้สึกหัวน้โหว่ที่เกิดขึ้น ผู้ชายนั้นๆ คนนี้เหมือนก้าวร้าว หยาบคายแต่เขาก็ช่วยเธอไว้จากอันตราย และหลังจากทำที่จบบ้าง ล่วงเกินที่ทำให้เธอโกรธ ก็กลับทิ้งความหัวน้โหว่ให้เกิดตามมาทุกครั้ง

เธอหลับตานิ่งอยู่นาน ครั้นลืมตาก็ต้องวิตกหัวน้โหว่กับภาพของ ท้องถนนที่มีดและเปลี่ยว

“เรากำลังจะกลับที่พักกันใช่ไหม”

“คุณอยากให้ผมพาไปที่ไหนก่อนหรือ”

เสียงย้อนถามเหมือนประชด เธอขึ้นเสียงอย่างโกรธ

“คุณขับรถตั้งนานแล้ว ถนนว่างอย่างนี้ทำไมยังไม่ถึงสักที”

“คุณก็มาขับเองดีไหมล่ะ”

“ได้สิ ถ้าคุณจอดรถ”

“ถ้าคุณจำทางได้ก็แค่บอกมา แล้วเราจะไปถึงเร็วขึ้น”

“แปลว่าคุณหลงทางหรือ”

“ผมไม่ใช่คนที่นี่ คุณก็ไม่ใช่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ถามตำรวจสิ”

“ผมกำลังมองหาตำรวจ...!” เสียงเขาเข้ม คนที่นั่งอยู่ข้างหลัง จึงเงยบ “ผมหวังว่าตำรวจคงไม่นึกว่าผมลักพาตัวคุณหรอกนะ”

“ฉันก็หวังว่าไม่ใช่”

“ผมจะอยากลักพาตัวคุณทำไม คุณเป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งไม่ใช่หรือ หรือว่าคุณเป็นคนสำคัญ..?”

ทิพย์รู้สึกว่ามีฝ่ายแกล้งถามจึงได้แต่นิ่ง

อีกชั่วครู่ชายหนุ่มก็จอดรถเข้าที่ข้างทางใกล้ปั๊มตำรวจ หันมา บอกเธอว่า “รออยู่นี่นะ” แล้วก็เปิดประตูเดินดุ่มๆ ออกไป

ทิพย์มองตาม เห็นคนร่างสูงเข้าไปเจรจากับนายตำรวจอยู่ ชั่วครู่ก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมากดหมายเลขติดต่อแล้วส่งให้ตำรวจ หนึ่งในหลายคนก็ประจำการรับไปฟัง

ร่างสูงเดินกลับมาที่รถ “เขาจะขับมอเตอร์ไซค์นำทางไปส่ง”

ทิพย์โล่งใจ “ดีจังที่คุณพูดกับพวกเขาารู้เรื่อง”

“ลอร์ชเป็นคนพูด”

ตำรวจนายหนึ่งขี่รถจักรยานยนต์มานำหน้า รถยนต์คันใหญ่ จึงเคลื่อนตาม ทิพย์ที่ด้านหลังทอดหลังพิงพนักอย่างผ่อนคลายขึ้น

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผู้กองวินจะกล้าทำแบบนี้”

“นายเขาเปิดทางให้ ไม่อย่างนั้นกวินคงไม่กล้าหรอก”

“คุณหญิงนะหรือ ไม่น่าเชื่อเลย... คุณหญิงจะคิดร้ายกับฉัน ทำไมกัน เธอดีกับพวกเรามาก เข้ามาดูแลเอาใจใส่ทุกอย่าง”

“หึงกระมัง” เสียงตอบเจือหัวเราะ

พอเข้าใจ ทิพย์ก็ร้องออกมา “หึงทำไม ฉันไม่ใช่....”

“ไม่ใช่อะไร” เสียงถามยั่วเย้า “ไม่ใช่ภรรยาบ่อยของท่าน นายพลหรือ แต่สาวๆ บอกว่าคุณใช่เนี่ยนา”

“คุณจะคิดยังไงก็เรื่องของคุณ” เธอทำเสียงเข้มดุๆ

“ผมควรจะคิดยังไงล่ะ ช่วยแนะนำหน่อยสิ”

“ถ้าเป็นเรื่องของฉัน คุณไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น...!”

“คุณจะทำไม่ได้หรือ” น้ำเสียงนายทหารหนุ่มกระแทกกระทั้น

ลอร์ช และ ชลัมภู ที่รออยู่อย่างกระวนกระวาย ปราดเข้ามาหา ทันทีที่รถมอเตอร์ไซค์ของนายตำรวจขับนำรถยนต์เข้ามาจอด ชลัมภู เปิดประตูให้ ทำท่าราวกับจะประคองประคองเธอด้วยความห่วงใย

“เป็นอย่างไรบ้าง... หายไปไหนมา...”

ลอร์ชแยกไปพูดกับนายตำรวจนำทาง ร้อยเอกภักดียืนท้าวเอว มอง “สองพี่น้อง” อย่างเยาะหยันรู้ทัน ...ในท่าที่ห่วงใยและโล่งใจ เป็นที่สุด พี่ชายจะแตะต้องน้องสาวก็กลับลังเลคล้ายมีใยแก้วกั้น...

“ไม่เป็นไรแล้วค่ะ”

“เจ็บตรงไหน มีใครทำร้ายหรือเปล่า” ถามพลางเอื้อแขนให้ เกาะ เพราะฤทธิ์ยาทำให้มีนงง เธอจึงต้องวางมือเกาะข้อมือแข็งแรงไว้

ดูอย่างไรก็ไม่ใช่ท่าทีของพี่กับน้อง แขนแข็งแรงที่เอื้อมออกมา ดูเป็นรูปแบบที่แตกต่างจากคนทั่วไป อาการแฝงความนอบน้อม ถ่อมตน ดูไม่คล้ายพี่ชายใหญ่จะแสดงต่อน้องสาวเล็กๆ แม้แต่น้อย

“ไม่มีใครทำร้าย แต่ผู้กองภักดีบอกว่า....”

เธอชะงักเมื่อหันไปเห็นดวงตาคมเข้มมองอยู่เหมือนจะรู้เท่าทัน แววยิ้มน้ำเสียงเยาะหยัน ‘...ช่างเป็นพี่น้องที่รักห่วงใยกันจริงๆ น่าแปลกที่เวลาอยู่ด้วยกันกลับแทบไม่ยอมพูดจากันเลย...’

ร่างบางขยับเข้าชิดร่างสูงใหญ่ ทำทีกอดแขนลำแข็งแรงนั้นไว้ อีกฝ่ายชะงักงันมองอย่างแปลกใจ ศีรษะที่ปกคลุมด้วยเรือนผม สลวย ชบอยู่กับไหล่ของเขา

“เขากำลังมองเรา” เธอกระซิบบอก

อีกฝ่ายเข้าใจว่าทิพย์ระแวงใคร แต่จะอย่างไรเขาก็อดเกร็งไม่ได้ เขาไม่รู้สึกรู้สึกละอายใจไปเลยก็ว่าได้ เขารู้สึกผิดแปลกยามใกล้ชิดปกป้องเธอจากอันตราย เพราะ นั่นคือหน้าที่ แต่ในยามนี้ที่เต็มไปด้วยความหวังใจ องค์กรักษ์หนุ่มใหญ่ ที่เคยระอุด้วยความซุนแค้นชิงชังกลับรู้สึกหวั่นไหวอ่อนโยน

ลอร์ช ส่งนายตำรวจนำทางกลับไป แล้วหันมาพูดคุยกับร้อยเอกหนุ่มจากหัตดิน เขาต้องขมวดคิ้วเมื่อได้รับฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“ต้องเป็นคุณหญิงบงการแน่ๆ ผมจะรีบรายงานให้ท่านนายพล ไชยันต์ทราบ”

“แล้วท่านจะทำอะไรได้ อดีก็แค่ใกล้เกลียดกันเองใน ครอบครัว” ภักดีเย้ยหยัน

ครูพรและครูเฉลียวนอนไม่หลับรออยู่ พอได้ยินเสียงรถก็คว้า เสื้อคลุมมาสวมทับชุดนอนแล้วตามลงมาที่ห้องข้างล่าง ครูพรมอง หญิงสาว อย่างสำรวจตรวจตรา ขมวดคิ้วมอง ชลัมภู ด้วยความ ไม่ถูกใจกว่าเก่า เพิ่งรู้ว่าหนุ่มใหญ่ท่าทีแข็งกระด้างผู้นั้นนอกจากจะ ยิ้มไม่เป็นแล้วยังก้าวร้าวเกรเหมือนอัมรินทร์พาล ไม่อย่างนั้นคงไม่พึ่ง ประตุห้องพักรงแรมแล้วทำร้ายชกต่อยคนอื่นจนถูกเจ้าหน้าที่จับกุม

“ไปไหนมาทิพย์! ทุกคนตามหาจนเกิดเรื่องวุ่นวายไปหมด!”

“ทิพย์ไม่สบายค่ะ” เธอพูดปิดไม่สนิท เหลือบมองลอร์ช และภักดีอย่างลึกลับเมื่อคิดสร้างเรื่องราวขึ้นมา “ผู้กองภักดีก็เลย พาไปหาหมอ”

“อ้าว แล้วทำไมไม่บอกให้ใครรู้เลย จู้ๆ ก็หายไปเฉยๆ แบบนี้ทำไมไม่ถูกเลยนะ”

“คุณวันดีทราบค่ะ”

“แต่ไม่มีใครพบคุณวันดีเลย ไม่รู้ว่าออกจากงานไปตอนไหน”

“ทิพย์ขอโทษค่ะ” เธอเสียงอ่อนน้อมอย่างยอมรับผิด

ลอร์ชรีบพูดว่า “แต่ในเมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็น่าจะดีใจ นะครับ ตอนนี้คุณทิพย์คงอยากจะทำอะไร คุณเธอเพี้ยนมาก”

ครูเฉลียวเข้ามาจับแขน “งั้นไปนอนเถอะ ครูจะพาไป”

เธอเกาะเกี่ยวร่างท้วมของครูเฉลียวเดินจากไปทันที

ครูพรมองตามด้วยสีหน้าบึ้งตึง คำสั่ง “ให้ดูแลเป็นพิเศษ” จากเบื้องบนที่ย้ำมาแต่แรก ทำให้ครูเฉลียวเป็นไปได้ถึงปานนี้ ครูพร รู้จักนิสัยเพื่อนที่ชอบประจบคนมีอำนาจจึงยังรู้สึกขวางหูขวางตา

“ครูพรครับ เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของคุณทิพย์ ผมจะ รายงานให้ท่านนายพลทราบ แต่ขออภัยครูพรอย่าไปดูว่าคุณทิพย์เลย”

นี่ก็อีกคน ครูพรมองร้อยเอกหนุ่มอย่างขัดเคือง

“ค่ะ ฉันทจะไม่แตะต้องคุณทิพย์ คุณลอร์ชไม่ต้องเป็นห่วง หรือ” เธอเน้นเสียง ก่อนจะเดินจากไปโดยไม่ล้าลา

ลอร์ชหันมาจับมือภักดีเขย่า พูดยิ้มๆ อย่างโล่งใจเป็นที่สุด

“ขอบคุณที่คุณพาคคุณทิพย์กลับมา ไม่อย่างนั้นพวกเราคงต้อง เตือดร้อนกันแน่ๆ”

อีกฝ่าย ประกายตาวาววาบ “ถึงอย่างนั้นเซียวหรือ อัยการรู้ จริงๆ ว่าถ้าผมไม่พาเธอกลับมาคุณจะได้เดือดร้อนขนาดไหน”

ลอร์ชหัวเราะ “อย่าให้ผมพูดดีกว่าครับ”

ถึงไม่พูด คนที่ยิ้มแฉ่งก็รู้คำตอบ.....

ทิพย์ทำเป็นไม่สนใจคำพูดหยอกเข้าเจือเยาะหยันเสียดสีของสาวแสบที่ทำตัวเป็นปฏิบัติต่อเธอมาแต่แรก แสงเดือนถามอย่างระแวงแคลงใจ

“เธอไม่สบายเป็นอะไรหรือทิพย์ ถึงกับต้องแอบกระซิบเรียกผู้กองภักดีออกไปโดยไม่บอกใครเลยสักคน ทำเอาวุ่นวายกันไปหมด”

“เป็นลมกระมั่ง” พิศมัยพูดยิ้มๆ

“ต้องเป็นลมบ้าผู้กอง... เอ๊ย.. ลมบ้าหมูแน่ๆ เลย โรคนี้มักเป็นกะทันหันไม่ใช่หรือ” คำพูดของอภิรดี เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนทั้งสอง

คนที่ไม่เกี่ยวข้องได้แต่มองตาปริบๆ ทิพย์เองไม่ยอมปริปากแก้ตัว อุษาแย้งเสียงอ่อน

“ทิพย์ไม่สบายจริงๆ นะ ดูซิ หน้าซีดเขียว”

แสงเดือนย้อนทันควันว่า “ไปทำอะไรมาถึงหน้าซีด หรือว่าชาวหัสตินขัณฑ์ไม่เก่งทำให้เธอยังไม่สบาย”

“ทำอะไรรักษากันเองแทนที่จะพาไปหาหมอกระมั่ง” อภิรดียังตามยั่ว

ครุพรที่เดินมาสมทบตัดบทด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“เอาละ หยุดได้แล้ว ต่อไปนี้ถ้าใครพูดเรื่องนี้อีก ฉันจะตัดออกจากรายการแล้วส่งกลับบ้านทันที”

ทุกคนรู้ว่าครุพรพูดด้วยความขุ่นเคืองมากกว่าจะกล้าทำจริง กลุ่มสาวชน ยังแอบกระซิบกระซาบกันอย่างไม่ยอมจบเรื่องง่ายๆ

“เห็นเรียบๆ ร้อยๆ ที่แท้ก็ไม่จืดเลย โธ่เอ๊ย แอบคุยกันบ่อยๆ คิดว่าคนอื่นไม่เห็นหรือยังงี้”

แม้แต่เพื่อนๆ ที่รักหวังดี ก็ยังเชื่อว่าทิพย์และผู้กองภักดีพากันเลียงออกไปจากงานอย่างตั้งใจ เพราะเคยเห็นผู้กองคอยมองเธอแล้วยังเห็นอยู่ด้วยกันวูบๆ หลายครั้ง

พอลับหลังครุพร สาวๆ ก็ถาม

“ผู้กองภักดีน่ารักหรือเปล่าทิพย์ คุยอะไรกันบ้าง”

ทิพย์มองหน้าเพื่อนๆ พอเห็นสีหน้าเจื้อยยิ้ม ดวงตาแต่ละคนจ้องมองเธออย่างอยากรู้ ก็อุทานว่า

“อะไรกัน พวกเธอเข้าใจผิดแล้ว”

“ใจร้าย บอกให้รู้หน่อยก็ไม่ได้”

“พวกเธอก็ ทิพย์ไม่สบายแล้วผู้กองภักดีก็แค่พาไปหาหมอเท่านั้นเอง” อุษาช่วยแก้

“จะอย่างไรเธอก็ต้องได้คุยกันบ้างละ อยู่ด้วยกันตั้งนาน จะไม่ได้พูดกันบ้างเขี้ยวหรือ” มารศรีเถียง

เพื่อนๆ ยังคงเซ้าซี้ ทิพย์ถอนใจ นึกจะสรรสร้างเรื่องเล่าขึ้นมาเล่าเอาใจเพื่อนๆ แต่พอภาพของชายร่างสูงที่มีดวงตาคมเข้มวาววับโบยหน้ากรไคร่ปรากฏขึ้นในความนึกคิด เธอก็วุ่นวายใจขึ้นมาทันที

เขาตามช่วยเธอทำไม ถึงอย่างไรหน้าที่ของเขาที่เข้ามาติดตามดูแลกลุ่มนาฏศิลป์ก็ไม่น่าจะทำให้เขาต้องลำบากถึงกับจะต้องมีเรื่องกับร้อยเอกกวิน

...ผมใช้กำลังแย่งตัวคุณมา ไม่ได้ขอมาดีๆ...

เขาทำอะไรลงไป กวินเป็นอย่างไบบ้าง

ทิพย์ไม่ได้รับคำตอบเพราะกวินหายไป และคุณหญิงเจิดกับคุณวันดีก็ไม่ได้มาปรากฏตัวอีกเลย.....

แม้ว่าครุพรจะเครียดกับการจัดเตรียมข้าวของและกังวลว่าสาว ๆ นาฏศิลป์ยังแสดงกันได้ไม่ดีพอ แต่เมื่อครุเจลิยวเสนอที่จะจัดอาหารเลี้ยงกันในตอนค่ำก่อนวันเดินทางโดยมีลูกศิษย์สาว ๆ เป็นกองหนุน เธอก็ยินยอมแต่โดยดี

“แต่ทุกคนต้องเก็บข้าวของเตรียมตัวให้พร้อมด้วย ไม่ใช่มีแค่จัดงานวันนี้แล้วพรุ่งนี้ไม่มีปัญหา”

“รู้แล้วละจ้่า แหม.....” ครุเจลิยวหัวเราะ

“ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ นำพร พวกหนูรับรอง” อภิรดีช่วยยืนยันแข็งขันร่วมกับเพื่อนๆ ของเธอ

ยังมีการซ่อมรำในช่วงเช้า สาวบางคนได้รับอนุญาตให้ไป

ตลาดกับแม่บ้าน ร้อยเอก ลอรัช เป็นคนขับรถพาไปซื้อของ แล้วพอกลับมาก็ยังเป็นลูกมือช่วยในครัวเมื่อถูกเรียก พอว่างจากในครัวเข้ามายังห้องที่จะเป็นบริเวณจัดงาน เขาก็ช่วยป็นเก้าอี้ผูกกระดาษสีประดับสถานที่ให้และหน้าชั้นทำทุกอย่างตามแต่ใครจะเรียก

สาว ๆ คึกคักพอใจที่นายทหารหนุ่ม ว่าง่ายราวกับเด็ก ใบหน้าของหนุ่มระบายยิ้ม หัวเราะเสียงดังอารมณ์ดี ผิดกับชลัมภุและร้อยเอกภักดี ที่ยังคงเคร่งขรึม นั่งอยู่ในมุมนั้นมุมนี้พยายามที่จะไม่เกะกะขวางทาง อภิริดี แสงเดือน และ พิสมัย ที่กำลังติดแถบกระดาษสีห้อยย้อยเป็นระยะ บัญไปชี้ชวนกันให้ดูร่างโปร่งสูงใหญ่ ซึ่งนั่งเคร่งขรึมอยู่หน้าเครื่องรับโทรทัศน์ดูข่าวต่างประเทศซึ่งกำลังเสนอข่าวการรบในลองปรี

พวกเขาอึ้งพยักหน้ากัน แล้วช่วยกันยกเก้าอี้มาป็นทำงานตรงที่นั้งชายหนุ่ม ราวกับว่าเขาไม่ได้อยู่ตรงนั้น ทิพย์ยกถาดผลไม้เดินออกมาพอดี เห็นเรียวขาว ๆ ที่โดดเด่นพันชายกางเกงขาสั้นของแสงเดือน ยืนอยู่ในระดับสายตาใกล้กับใบหน้าของชายหนุ่มพอดี ดวงตาคมเข้มหันมองเพียงวูบเดียวก็หันกลับไปอย่างไม่สนใจ

สาว ๆ ทั้งสามเห็นไม่มีผลจึงบุน้ไปปรึกษาหารือ เสียงกระซิบกระซาบทำให้ร่างสูงขยับจะลุกหนี อภิริดีที่ยืนส่งวัสดุให้คนที่ป็นเก้าอี้ รีบกดบ่าชายหนุ่มไว้ พุดเสียงหวาน

“นั้งเถอะคะ ผู้กอง เราจะเสร็จกันอยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไร” เสียงตอบเคร่งขรึม ร่างสูงลุกจากเก้าอี้ จงใจขยับหนีจนสาว ๆ หน้าเงื่อน

เขาชะงักเมื่อเห็นทิพย์ยืนมองอยู่

ดวงตาคมคู่นั้นไม่เคยถอนไปจากเธอง่าย ๆ สายตาที่คล้ายมีคำพุดและคำถามสำหรับเธอมากมาย ทำให้เธอต้องรีบถอยกลับเข้าไปในครัว

เธออดสงสัยไม่ได้ว่าเหตุใดคนหนุ่มที่เดินทางมาไกลบ้านห่างเมือง จึงทำเสมือนไร้ความรู้สึกต่อสตรีสาวสวยที่มีท่าทีสนใจเขาอย่างเปิดเผย นานมาแล้วที่สาว ๆ แก่นกล้าทั้งสามพยายามชักชวนให้ชายหนุ่มพุดคุย แต่เขาจะสนใจตอบโต้ใครก็หาไม่ เธอเพียงเคยเห็นชายหนุ่มพุดกับวัลภาในเวลาปลอดผู้คน แต่พอมีคนผ่านมาก็รีบผละจากกัน

เธอยังสงสัยว่าวัลภามีดีกว่าสาวสวยคนอื่น ๆ ที่ตรงไหน...

ชลัมภุเองก็ทำตัวเคร่งขรึมราวกับถูกบังคับให้ร่วมกลุ่มกับสาว ๆ ร้อยเอกลอรัช เป็นชายหนุ่มคนเดียวที่ทำตัวขื่นมีนกลมกลืน... ส่งเสียงหัวเราะครั้นเครงผสมผสานกับคนนั้นคนนี้ ตลอดช่วงเวลาของงานเลี้ยง เขาไม่ปฏิเสธเมื่อถูกขอให้ร้องเพลงร่วมกับสาว ๆ ใบหน้าแจ่มใสระบายยิ้มเห็นฟันขาวสะอาด

“อยากฟังเพลงอะไรกันครับ”

“เพลงพีเบิร์ด” สาว ๆ รบเร้า

ชื่อเพลงติดอยู่ที่ริมฝีปากของชายหนุ่ม เขาเอ่ยออกมาทันที... แล้วอีกชั่วครู่ ทิพย์ก็ได้ยินน้ำเสียงร่าเริงที่ร้องเพลงเข้าทำนองอย่างน่าฟัง เขาหันมายิ้มให้เธอ

.....หากเราต้องจากกัน จะเป็นด้วยเหตุใด

เก็บความคิดที่คล้ายกัน กับความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันนั้นไว้

หากวันไหนที่เธอ...เกิดเจออะเจอทุกซั๊ก

หากเธอนั้นเดือดร้อนใจ จะเป็นเรื่องใดที่ทำให้เธอท้อแท้

ขอเพียงแต่เขียนมา ขอเพียงส่งเสียงมา จะไปหา

จะไปในทันใด จะไปยืนเคียงข้างเธอ ไปอยู่ดูแลเป็นเพื่อนเธอ

ให้เธอหมดความกังวลใจ.....

ใช่แล้ว เขาเป็นเพื่อนที่ดีของเธอ

เขาอยู่ด้วยตลอดเวลาในบเดือนที่ถูกฝึกภาคปฏิบัติอย่างหนัก เพื่อมาปฏิบัติภารกิจครั้งนี้ ในยามที่รู้สึกกดดันไม่สบายใจ เขาทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นเสมอ.....